

TŘI VLÁDCEI

V jedné zemi žil král. Nikdo už si nevzpomene, jak se jmenoval, zato vzpomínka na jeho příběh se uchovala dodnes. Stalo se tak, že se ten král nepohodl s vládcem Vodní říše. Dlouhé roky se dohadovali, jestli rybníky a potoky patří králi, nebo ne. Král tvrdil, že všechna vodstva v království patří jemu, vládce Vodní říše mu zase tvrdil, že si přece nemůže nárokovat vodu, která v království je. Vládce Vodní říše toho měl jednou dost, a když tehdy král nařídil jen tak vypustit rybník, aby vládce Vodní říše ukázal, kdo je tady pánem, potrestal vládce Vodní říše celé království a vyslovil kletbu: „Nebude v tomto království jediné žáby.“ „To je toho,“ zasmál se král, „jen si ty své kvákálky nech, však je nikdo nepotřebuje.“

Jenže to nebylo tak lehké, jak si myslel. Králi se nejdřív žilo dobře, v domnění, že konečně ukázal, kdo tady vládne, a tak si začal nárokovat i vzduch a vše, co je na zemi. Brzy ho díky jeho hamižnosti potrestali také vládcové Země a Nebes. Domluvili se, že dají králi za vyučenou a přivedou hamižného krále k rozumu. Za pár dní nebylo v zemi kromě žab také žádné vážky, ptáčka, motýla, včely nebo ježka. Jediné, co zůstalo, bylo několik zvířat, ale především spousta much a komárů. Stalo se však, že jich bylo všude tolik, že se nejen v noci nedalo spát, ale ani přes den člověk nevěděl, co má dělat, aby se toho obtížného hmyzu zbavil. Much bylo moc, ale nemohli je chytat ani žáby, ani ptáci. Bylo to velké neštěstí, co na království padlo.

Měsíce plynuly a nastal čas, kdy ovoce na stromech má dozrávat, ovšem v celé zemi nebylo žádného jablka, hrušky nebo švestky. „Jak je to možné?“ divil se král, který byl už tak znavený tím obtížným hmyzem. Teď měl navíc obavy i o nedostatek potravy pro sebe i lidi v království. „Co radíte, rádcové moji?“ tázal se svých rádců, ale ti jen krčili rameny a nenapadlo je, jaké by bylo pomoci. „Nevíme, pane králi. Mouchy a komáři jsou letos přemnoženi, oproti tomu včely, žáby, ptáci chybí. Včely opylují květy a letos neměl kdo květy opylovat. Bez žab je to také špatné, není, kdo by mouchy jedl. A koneckonců i ostatní zvířata, která zmizela, jsou důležitá. Je to jak nějaké kouzlo, které naši zemi očarovalo.“ Král se rmoutil a nevěděl, jak svému království pomoci. Jednou si vyjedl na projížďku na koni, aby přišel na jiné myšlenky. Jel dlouho a cesta ho znavila, a tak seskočil ze sedla koně a posadil se do stínu pod jablůňku. Jen co si sedl, hned usnul a zdál se mu divný sen o tom, že jeho království pomůže omluva vodnímu vládci. Když se král probudil, vzpomněl si na vládce Vodní říše a uvědomil si, že žáby jsou k životu důležité, protože chytají hmyz. Rozhodl se tedy vyhledat vládce Vodní říše. Jen co na něj však pomyslel, sám se mu zjevil, a tak král spustil: „Prosím odpusť, vládce Vodní říše, měl jsi pravdu, nemohu si nárokovat vodu. Od této doby patří tobě.“ „Jsem rád, že jsi pochopil, králi,“ já však netrvám na tom, co je moje a tvoje, jen si uvědom, že jsou věci,

které ti patřit nemohou, i když jsi král tady na zemi.“ „Poučil jsem se, vládce Vodní říše. Prosím, odpusť mi.“

Vládce Vodní říše se potěšeně usmál a přičaroval zpět všechny žáby. „Jak mám přinutit ještě včely, ptáky a ta ostatní zvířata, která tu teď chybí, aby se vrátila?“ zeptal se ještě král. „Popros vládce Země a Nebes, snad i oni pak přičarují vše zpět.“ Král tedy zavolal vládce Země a Nebes a omluvil se jim za to, že si nárokoval něco, co mu nepatří. „I my ti odpouštíme, králi, rádi budeme společně dál harmonicky žít. Do tvého království vracíme i ostatní zvířata, ale nezapomeň, že jsou věci, které ti patřit nemohou, i když jsi vládce zde mezi lidmi.“ Král tak pochopil, že si nemůže nárokovat všechno, a všichni ti vládci, král lidí, král Vodní říše, král Země a král Nebes, spolu vládli v harmonii.

V pohádce se objevila jabloň

*Jabloň je strom, který plodí jablka.
Na plátky nakrájeným sušeným jablkům
se říká křížaly.*